

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΝΕΟΥ (Ματθ. 17, 14-23)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στις 24/8/1986)

1. Μιλάς για τον Θεό, η μιλάς στο Θεό;

Στο σημερινό Ευαγγέλιο ακούσαμε ότι ένας πατέρας είχε το παιδί του δαιμονισμένο. Και το πήγε στον Χριστό, να το θεραπεύσει, να το ελευθερώσει από την ενέργεια του διαβόλου. Ο Χριστός τον ρώτησε, αν έχει πίστη. Και μετά είπε στους μαθητές του, ότι όποιος έχει πίστη, μπορεί να πει, ακόμη και στο βουνό, «περπάτα, πήγαινε παραπέρα» και να πάει, αρκεί αυτός που το λέει, να πιστεύει στον Μεγάλο και Παντοδύναμο Θεό.

Και επειδή δεν έχουμε τέτοια πίστη, είπε ο Χριστός, με παράπονο, για την ανθρωπότητα και για μας, τα λόγια: «Ω γενεά άπιστη και διεστραμμένη!»

Είδατε τι έκανε; Την απιστία την ονόμασε διαστροφή. Όσοι είναι άπιστοι, λέει ο Κύριος, είναι διεστραμμένοι.

Εμείς, που ο πόθος μας είναι να είμαστε χριστιανοί, πιστοί και αφοσιωμένοι στον Χριστό, που κάνουμε με ταπείνωση την προσευχή μας στο σπίτι μας, και ερχόμαστε με μεγαλύτερη ταπείνωση στην εκκλησία, για να πάρουμε την χάρη και το έλεος του μεγάλου Θεού και Σωτήρος μας Ιησού Χριστού, πρέπει να κάνουμε λίγες σκέψεις, για το τι μεγάλο πράγμα είναι η πίστη, που μας ενώνει με τον Θεό.

Μια φορά, είχε προσκληθεί ένας μεγάλος πολιτικός, αρχηγός του Ισραηλιτικού κράτους στη Γερμανία. Και εκεί, είχε γίνει προς τιμή του μια δεξίωση στην οποία παρευρισκόταν ένας διαπρεπής κληρικός και θεολόγος, παγκόσμια γνωστός. Για λόγους φιλοφροσύνης του λέει ο πολιτικός:

-Σε θαυμάζω για την πίστη σου. Και για το πόσο ωραία μιλάς για τον Θεό.

Του απάντησε ο σοφός κληρικός:

-Κοίταξε, εγώ δεν πιστεύω σε ένα Θεό, για τον οποίο μπορώ να μιλάω, αλλά πιστεύω στον Θεό, στον οποίο μπορώ και μιλάω.

Τι ήθελε να πει, αδελφοί μου;

Έχουμε εδώ το τέμπλο, το καντήλι, την εκκλησία. Απ' έξω είναι τα δένδρα. Μπορούμε να μιλάμε και να λέμε γι' αυτά ό,τι θέλουμε και να γράψουμε ολόκληρα βιβλία γεμάτα από σοφία και πνεύμα και εξυπνάδα. Δεν είναι έτσι με τον Θεό είπε αυτός ο σοφός θεολόγος. Ο Θεός, δεν είναι κάτι, για το οποίο μπορούμε να μιλάμε. Ο Θεός είναι Κάποιος, στον οποίο μπορούμε και μιλάμε. Αυτό έχει αξία.

Το έχεις καταλάβει; Αν ναι, έχεις πίστη.

Δεν το έχεις καταλάβει; Από το πρωί μέχρι το βράδυ να μιλάς για τον Θεό, είσαι για τον Θεό πεθαμένος.

2. Θαυμαστά έργα πίστεως

Οι άγιοι πατέρες λένε: Η προσευχή είναι η ανάσα της ψυχής. Εάν ο άνθρωπος προσεύχεται και επικαλείται τον Θεό, αν μιλάει μαζί Του, η ψυχή του ανασαίνει, είναι ζωντανή. Τι κάνουμε, όταν πλησιάσει για κάποιον το φοβερό γεγονός, που λέγεται θάνατος; Παίρνουμε εμείς οι απλοί άνθρωποι ένα καθρεφτάκι, ένα τζάμι, και το βάζουμε κοντά στο στόμα του, για να δούμε: βγήκε καμιά σταγόνα υγρασία στο καθρεφτάκι; Αν ναι, ανασαίνει λιγάκι ακόμα, είναι ζωντανός ο άρρωστος. Έτσι και βάλεις το καθρεφτάκι και δεν πιάσει καθόλου υγρασία, τότε φωνάξτε τον γιατρό να δώσει το επίσημο πιστοποιητικό.

Κάτι ανάλογο γίνεται και με την ψυχή. Βγαίνει από την ψυχή προσευχή, δοξολογία, ύμνος, επικοινωνία, κουβέντα με τον Θεό; Είναι ζωντανή.

Δεν βγαίνει; «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη!»

Όποιος έχει πίστη, έχει και προσευχή. Και όποιος έχει προσευχή, έχει την σωστή σχέση με τον Θεό.

Ποιά είναι η σωστή σχέση με τον Θεό; Να πιστεύω ότι εγώ είμαι δημιουργημά Του, και μπροστά Του είμαι μικρός. Αυτός είναι Παντοδύναμος. Ό,τι λέει γίνεται.

Είπε ο Χριστός: Όποιος έχει πίστη, θα πει στο βουνό να πάει παραπέρα και θα πάει. Πόσα τέτοια γεγονότα έχουμε;

Ο Άγιος Γρηγόριος, ο θαυματουργός, είπε σε ένα βουνό, «περπάτα βουνό», και περπάτησε.

Λέγει ακόμη ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, για ένα Πατριάρχη της Αλεξανδρείας, γύρω στο 1650, τον Ιωακείμ τον μεγάλο, που πέθανε εκατόν τριάντα πέντε χρονών, γεμάτος αγιοσύνη. Μια μέρα τον πήραν οι Τούρκοι, και του είπαν:

-Αν Πατριάρχη είναι σωστή η πίστη σου, πες στο βουνό να περπατήσει.

Ο Πατριάρχης προσευχήθηκε για δυό μέρες. Μετά πήρε το θυμιατό στα χέρια του, λιβάνισε το βουνό, και είπε: «Δόξα τη αγία, και ομοουσίω, και ζωοποιώ Τριάδι» Μετά φώναξε στα Αραβικά: «περπάτα βουνό». Και το βουνό περπάτησε. Επειδή φοβήθηκαν οι Τούρκοι ότι έρχεται κατά πάνω τους, τον παρεκάλεσαν να του πει να σταματήσει. Του το είπε ο πατριάρχης και το βουνό σταμάτησε.

Έγιναν την παλαιά εποχή θαύματα, γίνονται και σήμερα. Ποιό είναι το δείγμα του ανθρώπου, ο οποίος έχει στην ψυχή, την διαστροφή της αθείας; Ακούει τα θαύματα των Αγίων και αντί να πει: «ο Θεός είναι Παντοδύναμος, ό,τι θέλει μπορεί να κάνει. Ό,τι θέλει! Όχι μόνο αυτό, αλλά μεγαλύτερα και περισσότερα», κουνάει το κεφάλι του.

Εκείνος που «κουνάει, το κεφάλι του», όταν ακούει τα θαύματα των Αγίων, απλούστατα, πρέπει από το κούνημα του κεφαλιού του, να καταλαβαίνει την αθλιότητά του. Και τότε, αρχίζει η ανόρθωση, η υγεία.

Κάποτε ένας άθεος έκανε μια διάλεξη και ισχυριζόταν ότι δεν υπάρχει Θεός, και δεν αξίζει τον κόπο να ασχολείται κανείς με την θρησκευτική ζωή. Όταν τελείωσε, ρώτησε:

-Μήπως θέλει κανείς να πει κάτι;

Σηκώθηκε μια ηλικιωμένη γυναίκα και του είπε:

-Εγώ έμεινα είκοσι πέντε χρονών χήρα, και είχα τέσσερα παιδάκια. Δεν είχα δεκάρα. Και περιουσία μηδέν. Είχα μόνο την πίστη στον Θεό, και μερικά βιβλία θρησκευτικά. Τα οποία τα διάβαζα και μάθαινα, πώς πρέπει να φέρομαι και τι να πιστεύω. Και με αυτό τον τρόπο ανέθρεψα τα παιδιά μου. Υποφέραμε πολύ! Αλλά τελικά, να έχει δόξα ο Θεός, τα παιδιά μου με ακούσανε και σήμερα τα καμαρώνει όλος ο κόσμος. Εγώ τώρα είμαι γερόντισσα, ογδόντα πέντε χρονών, και περιμένω με γαλήνη να έρθει η ημέρα του θανάτου μου, γιατί πιστεύω ότι αφού έζησα πάνω στην γη όπως θέλει ο Θεός, με αναμένει ανοιχτή η πύλη της αιωνίας ζωής, ο Κύριος μας και η Παναγία.

Της λέει εκείνος:

-Δεν θέλω να σου στερήσω αυτές τις καλές εντυπώσεις που έχεις.

Του απάντησε:

-Κοίταξε να σου πω δάσκαλε. Δεν είναι το θέμα να μου στερήσεις ή να μου πεις κάτι. Εγώ σε ερωτώ: Εμένα η πίστη μου, μου έδωσε αυτά. Πες μου τώρα, εσένα τι σου έδωσε η αθεία;

Να πούμε τι δίνει η αθεία; Πρώτα από όλα κάνει τον άνθρωπο να είναι ακόρεστος στα πάθη, δούλος των παθών.

Βρες, αν μπορείς, νέο που δεν πιστεύει, να ζει σεμνά και να μην θέλει να σπαταλήσει τα πάντα για διασκεδάσεις και γλέντια. Προχώρα και λίγο παραπέρα. Αν οι νέοι αυτοί δεν είναι από οικογένειες που κρατούσαν τις ηθικές αρχές, τουλάχιστον ένας γέρος και μια γρια μέσα στο σπίτι, θα δείτε ότι καμιά φορά δεν δίστασαν να πουλήσουν τις αδελφές τους και την μάνα τους.

Όποιος έχει μάτια, αυτά τα βλέπει. Η αθεία έχει τόση βρωμιά, που δεν την βγάζει ούτε η χειρότερη χαβούζα του κόσμου.

Αυτά και χειρότερα δίνει η αθεία στους ανθρώπους. Σκοτώνονται για το παραμικρό, διαλύεται η ψυχή και μένουν πνευματικά ράκη. Και τι άλλο ακόμη δίνει; Από την απιστία στην αιώνιο ζωή, περιμένουν τον θάνατο, χωρίς να ξέρουν που πηγαίνουν, ή την τελευταία στιγμή θυμούνται την Βασιλεία του Θεού, και τρέμουν με τον χειρότερο τρόπο.

3. Οι καρποί της προσευχής

Όποιος έχει πίστη, επικοινωνεί με τον Θεό. Και όποιος θέλει να αποκτήσει πίστη, αρχίζει και επικοινωνεί με τον Θεό, τηρώντας το θέλημά Του.

Πώς αποκτάει ο άνθρωπος αρετές;

Βάζει κάτω τον εαυτό του και τον «δέρνει». Δηλαδή;

Άμα πίνει, δεν επιτρέπει στον εαυτό του να πάει στην ταβέρνα.

Άμα βλασφημεί, «βάζει πιπέρι στην γλώσσα του».

Άμα κάνει κάποια άλλη αμαρτία, τιμωρεί τον εαυτό του. Γιατί; Για να την

κόψει. Γιατί άμα δεν κόψεις την αμαρτία δεν ελευθερώνεσαι.

Και τον εαυτό μας, τον βάζουμε στο δρόμο του Θεού, με βία και με αγώνα εναντίον των παθών μας. Και την πίστη την αποκτούμε με αγώνα. Γιατί συνέπεια των αμαρτιών μας είναι η διάλυση της προσωπικότητός μας. Γι' αυτό, πηγαίνοντας στο σπίτι μας, γονατίζουμε και παρακαλούμε τον Θεό: «Πρώτα Θεέ μου δος μου πίστη, δος μου φωτισμό, δος μου δύναμη». Όσο περισσότερο ένας άνθρωπος προσεύχεται, τόσο περισσότερο έρχεται και το φως και η δύναμη και η χάρη του Θεού μέσα στην καρδιά του.

Λέει ένας από τους αγίους Πατέρες. Χίλια «Κύριε ελέησον» στο σπίτι, είναι κατώτερης αξίας από ένα «Κύριε ελέησον» στην εκκλησία, γιατί η εκκλησία είναι τόπος άγιος. Ερώτημα: Είπατε ποτέ μια ημέρα, χίλια «Κύριε ελέησον» μέσ' στο σπίτι σας; Άμα τα είπατε, είσαστε μακάριοι, καλότυχοι, φωτισμένοι, ευτυχισμένοι. Άμα δεν τα είπατε, αδελφοί μου, μεμφθείτε, και καταδικάστε τον εαυτό σας, γιατί τον αφήνετε ελεύθερο στην κάθε ανόητη σκέψη και στην κάθε τυχαία απασχόληση, και δεν κάνετε το ιερότερο και πνευματικότερο πράγμα, την προσευχή!

Αλλά και καταλάβετε τι απέραντη αξία έχει να έρχεται ο άνθρωπος στην εκκλησιά, και να στέκει μισή ώρα, μια ώρα, και μέσα του, καθ' όλο το διάστημα της λειτουργίας, να λέγει: «Κύριε ελέησέ με και φώτισέ με!»

Ας ευχηθούμε, η χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού να διανοίξει όλων μας τις καρδιές και τις διάνοιες και να τις γεμίσει με το άχραντο και ανέσπερο φως του λόγου Του, του Ευαγγελίου, της σοφίας Του. Και να μας κάνει να περπατούμε πάνω στη γη σύμφωνα με το άγιο θέλημά Του. Αμήν.-